

MÍSTO PROLOGU

CO JSEM NEVĚDĚL

Yusúf nastavil objektiv, upevnil stativ a pak se posadil na nízkou stoličku. Natáhl krk a podíval se do objektivu. Pak udělal fixem na bílou stěnu za sebou puntík v místech, kde se o ni opíral zátylkem, a šel se přesvědčit, jestli je záběr v pořádku a jestli ho kamera zachycuje ve velkém detailu.

Potil se a ruce se mu třásly. Otřel si je o kalhoty.

Na stolek vedle sebe naaranžoval školní tašku, korán a útočnou pušku M4 značky Colt. Pohládl ji špičkami prstů. Na omak studila a byla nepřátelská.

Yusúf věděl, že k němu se nepřátelsky nechová.

V domě bylo ticho, jen někde kapala voda. Asi v dřezu v kuchyni.

Svítilo a město za okny mělo špinavě šedivou barvu. Nechtěl se na něj dívat. Nechtěl se podívat ven z okna. Vzápětí by se poblil. Bílým vyžehleným kapesníkem si otřel ústa a potom upravil mikrofon. Včera ho vyzkoušel asi desetkrát, ale potřeboval mít naprostou jistotu, že bude fungovat. Na kovovém podstavci se odrážely měděné odlesky vycházejícího dne.

DAVID HIDDEN

Posadil se a ruce sevřel mezi kolena, aby zvládl jejich třas. Nebylo to nic platné, třásl se po celém těle. Předklonil se a hlasitě říhl. Když vstal, vypil sklenici sody, a teď se mu žaludek zvedal až do krku, místo aby se uklidnil. Na patře ucítil hořkou pachů žluče.

Seděl v předklonu asi pět minut, než třas trochu povolil. V bytě vládlo absolutní ticho, maminka byla na noční a vrátí se až po sedmé. To už bude muset být pryč. Bude muset seběhnout po bulváru Canebière a zahrnout do rue Saint-Ferréol. Tu cestu znal z paměti, chodil po ní tři roky. Dnes však měl pocit, že vůbec neví, kde se nachází.

Klid, soustřeď se.

Tu trasu dokonale znáš. Jen se ničím nenech vyvést z míry. Amir už určitě otevřel obchod se zeleninou na rohu rue de Rome. Musíš ho pozdravit, zdravíš ho každý den. Kdybys to neudělal, připadalo by mu to divné. Až budeš přicházet ke škole, drž se vpravo, chodí tam míň lidí. Vejdi do vestibulu a v klidu dojdi až do prvního patra, směrem k velké posluchárně. V 9 hodin začíná přednáška doktora Roussela o filozofii moderní doby. Chodí na ni spousta lidí. Nezakopni. Jdi zpříma. Nikdo si tě ani nevšimne. Budeš jen jeden z mnoha. Drž se, chlapče. Jsi zrození nové doby.

To mu šeptá hlas do ucha.

Tak jo.

Klid.

Natáhl ruku k tlačítku *on* a chystal se ho zmáčknout, když mu z úst vyhrkly žluté hleny. Pozvracel si martensky.

Kurva.

Utíkal do koupelny, ale pohled na pozvracené tenisky mu znovu zvedl žaludek. Zbytek vyvracel do umyvadla. Byla to jen hnusná

STŘELEC

žlutá pěna, skoro čtyřicet hodin nic nesnědl, ale žaludek mu tančil nějaký šílený rock. Green Day. *Too Dumb to Die*.

Schoulił se pod umyvadlo a oběma rukama se chytil za břicho.

Dobře, dobře, ještě pět minut.

Seděl tam otupěle a vyhýbal se všem myšlenkám.

Za čelem zela prázdnota.

Dumb. Dumb.

Zvedl se, opřel se o stěnu nad umyvadlem a opláchl si obličej studenou vodou. Dával si pozor, aby se při tom nepodíval do zrcadla. Vrátil se do pokoje, dlaní přešel pušku. Připadala mu ještě chladnější než před chvílí. Zvedl hlavu a chvíli zíral do objektivu videokamery. Pak se posadil a stiskl tlačítko nahrávání. Oko kamery bylo studené jako ta puška.

Maminko, řekl a připadalo mu, že mu od úst jde pára, ačkoliv byl začátek září a město bylo horkem rozžhavené do běla. *Maminko*.

Slova mu vycházela z úst jako drcené sklo.

Maminko, pokud se budeš dívat na tuhle nahrávku, už tady pravděpodobně nebudu. Je mi to moc líto, ale myslím, že až se dozvíš, pochopíš, proč jsem to udělal. Mám tě moc rád, jsi můj nejmilovanější člověk na světě a vím, že já pro tebe znamenám totéž. Cítím na tvářích tvoje drsné dlaně. Vidím tvůj úsměv. Tvůj úsměv bude to poslední, s čím budu odcházet.

Na chvilku se zarazil, vypnul nahrávání a šel si do koupelny natočit skleničku studené vody. Na čele mu perlil pot. Utřel si ho čistým ručníkem. Do zrcadla se pořád ještě nepodíval. Zpátky ke kameře šel jako slepec, který zná z paměti cestu domů.

Domů.

DAVID HIDDEN

Rozhlédl se. Jeho pokoj zalévalo světlo nového dne. Psací stůl s puštěným počítačem, rozestlaná postel, polootevřené dveře do skříně, vlevo na stěně plakát kapely Eagles of Death Metal. Josh Homme s kytarou.

Hleděl na něj prázdnýma očima, pak natáhl ruku a strhl ho ze stěny. Plakát zamával křídly a pak se snesl k zemi jako poraněná holubice.

Vrátil se ke kameře a znovu zmáčkl tlačítko nahrávání.

Maminko.

Musel si odkašlat, aby vůbec dokázal promluvit.

Maminko, vím, že budeš plakat. Vím, že tě to bude bolet, ale až první bolest přejde a až budeš schopná rozumně uvažovat, pochopíš, že jsem to musel udělat. Cítil jsem se tak nesvobodný, jako bych seděl v kriminále. Mříže mého vzhledu, vlasů, očí, rtů, názorů, náboženství mě oddělovaly od toho světa. Teď mohu ty mříže rozlomit. Vyjít ven, jako svobodný mladý muž.

Nezlob se, maminko. Vím, co dělám, a nic mě od mého rozhodnutí nemůže z odvrátit.

Vím, že budeš plakat, ale zároveň vím, že budeš vědět.

Poslední slova skoro nedokončil. Do očí se mu draly slzy a málem se rozškytal pláčem. Vypnul nahrávání. Vymul kazetu a položil ji v kuchyni na stůl. Otřel si oči a chvíli čekal, než se úplně uklidní.

Zvenčí slyšel startovat první auta.

Vzal batoh, složil do něj pár učebnic a uložil do něj pušku omotanou špinavým hadrem.

Naposled se rozhlédl.

Bylo půl osmé ráno, 13. září 2015.

STŘELEC

Přesně v tu chvíli vešla do obchodního domu nedaleko nádraží Saint-Charles šestadvacetiletá Tahira Aboukirová, aby pro svého syna Yusúfa koupila něco hezkého k dnešním patnáctým narozeninám.

Nad Marseillí se klenulo bledé zářijové nebe.